

Взаємозв'язки вірувань, культури, традицій, пам'яті про своє коріння і особливості світогляду відображають внутрішню силу індіанських традицій.

Список використаних джерел:

1. Священна спадщина індіанців. 2008 рік. URL: <https://honchar.org.ua/p/svyaschenna-spadschyna-indiantsiv/>

2. Уайт Дж. Індіанці Північної Америки. Быт, релігія, культура [Електронний ресурс] // Центрполиграф. Москва, 2006. URL: <http://base.dnsgb.com.ua/files/book/indejci/indejsy-sev-ameriki.HTM>

3. Ващенко А.В. Природа в системі мистецтва північноамериканських індіанців: Збірник: Екологія американських індіанців і ескимосів. Проблеми індіаністики. URL: <https://www.indiansworld.org/priroda-v-sisteme-iskusstva-severoamerikanskih-indeycev.html#.XdURitXYW71>

4. Кристиан Ф. Феєст Мистецтво корінних народів північної Америки: послесловіє, коментарії і переклад Ващенко Ю.А. Москва: Радуга, 1985.

5. Лошади в житті індіанців Великих Равнин. URL: http://vindzor-horse.com/index.php?option=com_content&view=article&id=95:2011-06-17-10-50-42&catid=41:2012-02-22-14-15-06&Itemid=94

Караульна О.П.

студент,

Київський інститут імені Бориса Грінченка

АКВАРЕЛЬ ЯК ВИД МИСТЕЦТВА НА СВІТОВИХ АРТ-РИНКАХ

Живописна техніка акварелі є однією з універсальних в образотворчому мистецтві. Митці приділяють їй значну увагу, використовуючи як самостійну техніку в своїх художніх практиках, а також як допоміжну при створенні ескізів. Унікальність техніки акварелі полягає в її дуальній природі – вона дозволяє комбінувати живописність і графічність одночасно. Її активне застосування розпочалося ще в епоху Нового часу, коли перед митцями постало завдання передати мінливу неповторність світу, його світлоповітряний простір і колористичне багатство. Легка, прозора фактура, тонкі тональні переходи дозволяти

швидко передавати перші враження, замальовувати стани природи, фіксувати емоційні враження.

Використання акварелі, як технічного засобу втілення у живописі перших вражень від оточуючого світу, є і досі актуальним. Акварель відкриває майстру необмежені можливості художньої виразності, адже палітра її прийомів багата і розмаїта. За допомогою акварелі відбувається своєрідне дослідження дійсності, при якому художники знаходять виразні, неповторні вирішення, народжують справжні творчі відкриття.

Сьогодні, на жаль, техніка акварелі, програє у популярності іншим живописним технікам і видам мистецтва. Вона залишається поширеною в середовищі професіоналів, оскільки потребує від художника великого досвіду й майстерності, постійного вдосконалення навиків та практичної роботи. В професійній роботі живописців саме примхлива техніка акварелі демонструє їх уміння і грамотність.

Натомість, в сучасному арт-просторі акварель, на жаль, переслала експонуватися як самостійний вид мистецької практики. Глядачі, зазвичай, мають змогу споглядати акварельні твори на виставках чи в соціальних мережах. Але якщо на виставках частіше всього експонуються акварельні ескизи до творчих робіт, то в соціальних мережах лише їхні фотографії, що суттєво зменшує цінність акварельного живопису.

Акварель, як живописна техніка, спроможна виразити задум художника не гірше, ніж олійний, акриловий, темперний чи будь який інший живопис. За її допомогою можна виконувати експресивний малюнок з відчуттям динаміки, чи, навпаки, детально пророблений і статичний, «викликаючи у глядача живу ілюзію реальної просторовості...предметів та їхнього оточення» [1, с. 3]. Лише фантазія художника диктує алгоритм застосування акварелі і дозволяє створювати за її допомогою сюжети, насичені емоціями.

Основою для новаторських відкриттів акварелі на сучасному етапі слугує її довгий історичний розвиток і авторські здобутки митців на різних етапах, а також тенденція збереження її авторитету на світових арт-ринках.

У другій половині ХХ ст. акварель продовжує свій розвиток, набуває самобутності і поціновувачів. Зокрема, у 1978 р. в Бельгії було засновано «Бельгійський інститут акварелі», що активно організовує виставки, фестивалі та майстерні. За ініціативи Інституту, у 1998 р. створено

«Європейську конфедерацію акварельних товариств» (ECWS), метою якої стало просувати мистецтво акварельного живопису на міжнародному рівні, сприяти співпраці національних та регіональних акварельних товариств, допомагати художній діяльності її членів-товариств. У рамках ECWS регулярно організуються різноманітні заходи: міжнародні виставки, семінари, наради, публікації каталогів та книг.

На початку XXI ст. інтерес до акварельного живопису продовжує зростати. Наприклад, за ініціативи мексиканського художника Альфредо Гуаті Рохо в 2001 р. було проголошено Міжнародним днем акварелі 23 листопада [2, с. 1].

В Україні акварельне мистецтво сьогодні залишається поза увагою виставкових проєктів і наукових досліджень. Частково це відбувається внаслідок відсутності запитів арт-ринку, а значить спеціалізованих галерей та арт-площадок. Єдиними професійними платформами для презентації акварелі залишаються Національна спілка художників України, яка щороку робить виставки художників-акварелістів, а також музеї.

Необхідно також відмітити і незначну кількість наукових досліджень по темі сучасної української акварелі, як окремого виду мистецтва і живописної техніки. На сьогодні не представляється можливим скласти цілісну картину розвитку акварелі в Україні в кінці XX – початку XXI ст.

Список використаних джерел:

1. Битинський М. Українське малярство / М. Битинський, 1970. – 24 с.
2. Велігура Наталія Миколаївна. Традиції і новаторство в акварельному живописі у художній культурі України XX – початку XXI століття : автореф. дис. ... канд. мистецтвознавства : 26.00.01 / Велігура Наталія Миколаївна; Нац. акад. керів. кадрів культури і мистецтв. – Київ, 2019. – 16 с.